

et Par af de mindre Børn legede stille og forskræmte inde i Spisestuen ved Siden af. Da han var bleven ene med Inger, fortalte hun ham, at en af hendes Brødre, den tolvaarige Niels, var bleven grebet i en Usandhed, og skønt Faderen havde Bevis herfor, havde Drengen ikke villet tilstaa men var bleven ved at nægte. Faderen havde da sammenkaldt alle Børnene og holdt en Tale til dem, hvorefter den lille Synder under Taarer var gaaet til Bekendelse. Han var nu lukket inde i et af Gæsteværelserne og maatte ikke komme udenfor Præstegaarden i Resten af Ferien.

Per hørte lidt forlegent paa denne Beretning, fordi den i hans Erindring genkaldte et Optrin fra hans egen Barndom — hin Scene ved Middagsbordet derhjemme efter Opdagelsen af hans Æbletyveri, denne uhyggelige Scene, der altid havde staaet for ham som hans Barndoms afgørende Oplevelse, og som han endnu ikke kunde tænke paa, uden at den hele vilde Jagt af Fortidens trodsige og hævngherrige Følelser jog genfærdsagtig gennem hans Sind. Han vilde derfor helst bort fra Emnet, og da Ingers Moder nu kom tilbage, var han glad ved, at Samtalen af sig selv gled ind i et andet Spor.

I hans Forhold til Svigermoderen var der lidt efter lidt foregaaet en lykkelig Forandring. Af Hensyn til Inger havde han gjort sig megen Umage for at overvinde hendes Uvilje mod ham, hvad nu virkelig syntes i Færd med at lykkes. Han havde opdaget, at hun satte Pris paa at blive underholdt, mens hun syede, og helst paa den Maade, at der blev læst højt af en eller anden Bog fra Læse-tasken. Hver Eftermiddag havde han derfor foredraget nogle Kapitler af en af de saakaldte Skolelærerromaner, som var meget yndede der i Huset;